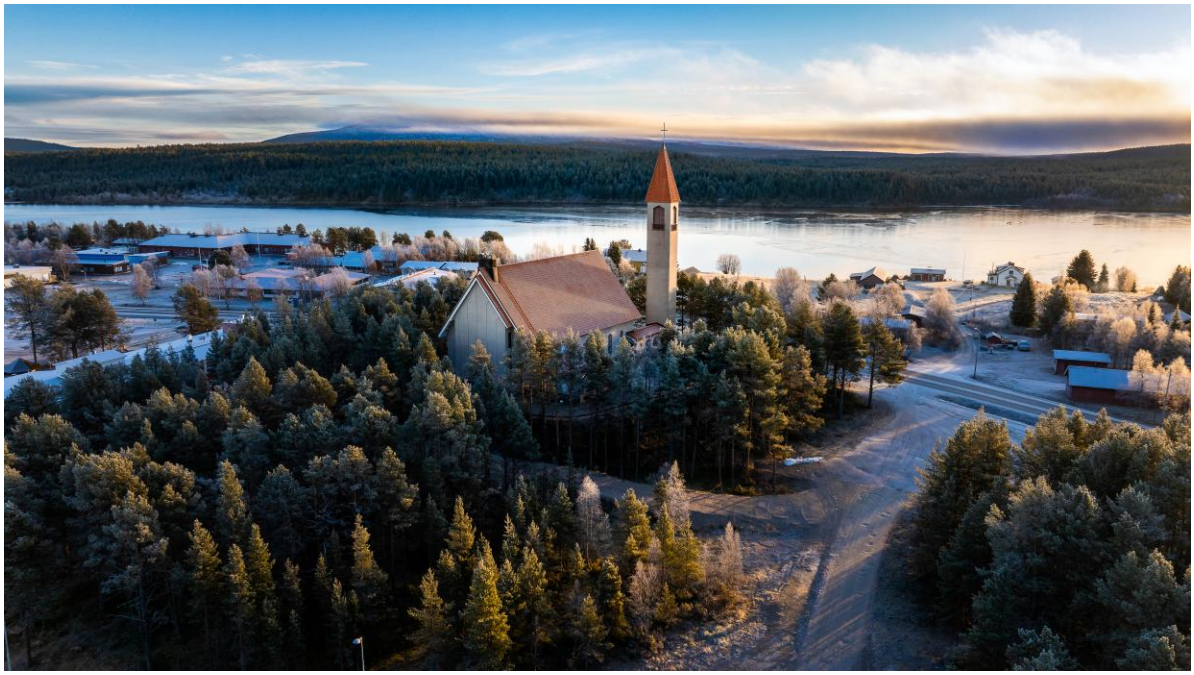
ENONTEKIÖN SEURAKUNNAN STRATEGIA

Tuntureiden lapset Jumalan käsivarrella

duottariid mánat Ipmila gieđain

Kuva: Juha Kolehmainen

Voimassa 1.1.2027 alkaen. Stilisoinnissa käytetty apuna tekoälyä.

Strategia pähkinänkuoressa

Vaeltava kansa – yhdessä Jumalan työtovereina

Enontekiön seurakunta on Jumalan vaeltava kansa. Strategia ei ole ensisijaisesti hallinnollinen asiakirja vaan hengellinen suunnistusväline.

”Enontekiön seurakunta on Jumalan vaeltava kansa, jossa jokainen kutsutaan löytämään lahjansa, kantamaan vastuuta ja toimimaan Jumalan työtoverina.”

- Vapaaehtoisuus on koko seurakunnan toimintatapa.
- Työntekijöiden tehtävä on mahdollistaa seurakuntalaisten toimijuutta.
- Saamelainen kulttuuri, kieli ja elämäntapa nähdään lahjana koko seurakunnalle.
- Talous, kiinteistöt ja rakenteet palvelevat perustehtävää.
- Strategiaa arvioidaan yhteisten kysymysten avulla.

Perusajatus

Seurakunta ei ole ensisijaisesti rakennus, organisaatio eikä työntekijöiden ylläpitämä toiminta. Seurakunta syntyy siellä, missä ihmiset kokoontuvat Jumalan sanan, rukouksen ja yhteisen elämän äärelle. Jumala kutsuu kansaansa kulkemaan yhdessä, kantamaan vastuuta toisistaan ja etsimään hänen tahtoaan muuttuvissa olosuhteissa. Seurakunnan elämä ei rakennu valmiiksi, vaan se kasvaa ja uudistuu jatkuvasti Jumalan johdatuksessa.

Jumala kutsuu jokaisen ihmisen osalliseksi luomistyöstään, lähimmäisen palvelemiseen ja yhteisen hyvän rakentamiseen. Siksi seurakuntalainen ei ole toiminnan kohde vaan aktiivinen toimija, Jumalan työtoveri.

Tärkeintä ei ole se, kuinka pitkälle olemme päässeet, vaan se, kuljemmeko oikeaan suuntaan.

Strategian tarkoitus ei ole määritellä päätepistettä vaan suunnata kulkuamme. Vaellamme yhdessä ja kysymme jatkuvasti, kuinka voimme tässä ajassa elää uskollisesti Kristuksen kirkon jäseninä Enontekiöllä.

Strategian pääkysymys: Kuljemmeko oikeaan suuntaan – Jumalan vaeltavana kansana, jossa yhä useampi löytää lahjansa, kantaa vastuuta ja toimii Jumalan työtoverina?

Strateginen päätavoite – Seurakuntalainen on toimija

Haluamme rakentaa seurakuntaa, jossa mahdollisimman moni löytää oman paikkansa osallistujana, tekijänä, palvelijana ja vastuunkantajana. Vapaaehtoisuus ei ole yksi työmuoto muiden joukossa, vaan koko seurakunnan toimintatapa.

Tuntureiden lapset Jumalan käsivarrella- *duottariid mánat Ipmila* gieđain

1. Jumalan työtoveruus

Jumala antoi ihmiselle tehtäväksi viljellä ja varjella luomakuntaa. Sama kutsu jatkuu seurakunnassa. Meidät on kutsuttu viljelemään ilosanomaa.

Kristillinen usko ei ole ainoastaan vastaanottamista vaan myös osallistumista. Jokainen ihminen on saanut lahjoja, kykyjä ja kokemuksia, joiden kautta hän voi palvella muita. Rakennamme seurakuntaa, jossa ilosanoma tuo energiaa, rohkaisee ja armahtaa. Haluamme, että seurakuntalaiset osallistuvat jumalanpalveluselämään, diakoniaan, kasvatukseen, musiikkiin ja kylien hengelliseen elämään omien lahjojensa mukaan sekä löytävät paikan yhteisessä tehtävässä.

Tavoitteet

- seurakuntalaisille annetaan todellista vastuuta
- työntekijävetoisuutta vähennetään siellä, missä se on mahdollista
- erilaiset hengellisyyden muodot saavat tilaa

Arviointikysymys: Annammeko seurakuntalaisille todellista mahdollisuutta kantaa vastuuta ja käyttää lahjojaan?

2. Osallisuus synnyttää hyvinvointia

Vaeltavan kansan tavoin elämme Jumalan lahjojen varassa. Jumalan vaeltava kansa sai mannaa taivaasta erämaassa. Samoin meidänkin ruokamme tulee viime kädessä Jumalalta. Siksi emme omista saamiamme lahjoja vain itsellemme, vaan meidät kutsutaan jakamaan niitä eteenpäin.

Ehtoollispöydässä Kristus itse ruokkii meidät ja lähettää meidät palvelemaan lähimmäisiämme. Ruokaa ovat sekä aineelliset että hengelliset lahjat: aika, kuunteleminen, osaaminen, rohkaisu, usko ja toivo. Kun ihminen saa mahdollisuuden osallistua ja olla hyödyksi toisille, hänen kokemuksensa omasta arvosta ja Jumalan työtoveruudesta vahvistuvat.

Seurakunta kutsuu ihmisiä tunnistamaan lahjansa ja käyttämään niitä yhteiseksi hyväksi. Palveleminen, vastuunkanto ja yhteisöön osallistuminen voivat vahvistaa ihmisen sisäistä kuvaa Jumalasta, ehkäistä yksinäisyyttä ja lisätä elämän lahjan kokemusta.

Tavoitteet

- ihmisiä kutsutaan tunnistamaan omat lahjansa ja voimavaransa
- Näemme, että Jumalan auringonsäteitä löytyy myös ympäröivistä perinteistä.
- heikoimmassa asemassa oleville avautuu väyliä osallistumiseen
- yksinäisyyttä torjutaan yhteisöllisyyden avulla

Tuntureiden lapset Jumalan käsivarrella- *duottariid mánat Ipmila* gieđain

Arviointikysymys: Löytävätkö ihmiset seurakunnasta paikan, jossa he voivat sekä vastaanottaa että jakaa Jumalan lahjoja?

3. Työntekijä mahdollistajana

Vaikka Mooses sai erityiseksi työtehtäväkseen johtaa Israelin kansaa, hän ei tehnyt sitä yksin. Jumala kutsui monia ihmisiä kantamaan vastuuta yhteisestä matkasta. Näin on myös seurakunnassa.

Vaikka seurakunnan työntekijöillä on omat erityiset virkansa, seurakunnan elämä ei rakennu heidän varaansa. Työntekijöiden tärkeänä tehtävänä on tunnistaa ihmisten lahjoja, rohkaista niiden käyttöön sekä luoda mahdollisuuksia osallistumiselle. Työntekijät kokoavat ihmisiä yhteen, tukevat vapaaehtoisia ja auttavat seurakuntalaisia löytämään oman paikkansa yhteisessä tehtävässä.

Tämän toteutuminen edellyttää riittäviä työntekijäresursseja. Enontekiön seurakunta pyrkii säilyttämään neljän viran toimintamallin, jotta seurakunnan hengellinen elämä, diakoninen palvelu, kasvatustyö ja yhteisöllisyys voivat toteutua koko seurakunnan alueella.

Tavoitteet

- Työntekijä kutsuu hengellisyyteen ja oman tehtävän löytämiseen
- Seurakuntalaisia kiitetään säännöllisesti
- työntekijöiden työhyvinvointiin panostetaan
- työntekijöiden resursseja keskitetään mahdollistamiseen

Arviointikysymys: Auttaako työntekijöiden työ yhä useampia seurakuntalaisia löytämään paikkansa Jumalan työtoverina?

4. Lahjat yhteiseksi hyväksi

Jeesus kehotti käyttämään saadut talentit eikä kätkemään niitä maahan. Emme myöskään halua kätkeä niitä lahjoja, joita saamelainen kulttuuri, saamen kieli ja elämäntapa ovat seurakunnalle antaneet.

Enontekiön seurakunta elää alueella, jossa saamelainen perintö on osa yhteistä historiaa, nykyisyyttä ja tulevaisuutta. Haluamme nähdä saamen kielen, saamelaisen kulttuurin ja hengellisen perinteen Jumalan lahjoina, jotka rikastuttavat koko seurakunnan elämää.

Kutsumme ihmisiä tuomaan lahjansa näkyviksi ja yhteiseen käyttöön. Se voi tarkoittaa kieltä, musiikkia, käsityöperinteitä, hengellistä kokemusta, paikallistuntemusta tai elämäntarinaa. Seurakunta rakentuu vahvaksi silloin, kun nämä lahjat eivät jää piiloon vaan pääsevät yhteiseksi hyväksi ja yhteiseksi iloksi.

Tavoitteet

Tuntureiden lapset Jumalan käsivarrella- *duottariid mánat Ipmila* gieđain

- saamen kielelle ja saamelaiselle hengelliselle perinteelle annetaan tilaa seurakunnan elämässä
- seurakuntalaisia rohkaistaan tuomaan omat lahjansa yhteiseen käyttöön

Arviointikysymys: Pääsevätkö saamelaiskulttuurin, saamen kielen ja paikallisen elämän lahjat rikastuttamaan koko seurakunnan elämää?

5. Yhteiset resurssit yhteiseen tehtävään

Jumala käski Israelin kansaa rakentamaan ilmestysmajan, jotta hän voisi asua kansansa keskellä. Pyhäkkö kulki vaeltavan kansan mukana, eikä Jumalan läsnäolo ollut sidottu yhteen paikkaan tai rakennukseen.

Myös seurakunnan rakennukset, talous ja muu omaisuus ovat välineitä perustehtävän toteuttamiseksi. Ne ovat arvokkaita silloin, kun ne tukevat seurakunnan hengellistä elämää, yhteisöllisyyttä ja palvelutehtävää.

Muuttuvassa toimintaympäristössä voimme joutua tekemään vaikeita ratkaisuja kiinteistöjen ja resurssien suhteen. Vaeltavan kansan tavoin meitä kutsutaan kulkemaan eteenpäin myös epävarmuuden keskellä. Rohkeus uudistua, luopua ja etsiä uusia ratkaisuja voi vahvistaa uskoamme samalla tavoin kuin erämaavaellus opetti Israelin kansaa turvautumaan Jumalaan.

Seurakunnan tulevaisuus ei lepää rakennuksissa vaan Jumalan läsnäolossa. Siksi uskallamme tarkastella rakenteitamme avoimesti ja tehdä ratkaisuja, jotka palvelevat yhteistä tehtävää myös tulevina vuosina.

Tavoitteet

- kiinteistöjä tarkastellaan perustehtävän näkökulmasta
- seurakuntalaisia kutsutaan mukaan keskusteluun yhteisistä resursseista
- vapaaehtoisuutta ja yhteistä vastuunkantoa vahvistetaan
- taloudellisia resursseja suunnataan ensisijaisesti seurakunnan perustehtävään

Arviointikysymys: Palvelevatko seurakunnan rakenteet, talous ja kiinteistöt edelleen seurakunnan kutsumusta ja perustehtävää?